

Arrest

nr. 268 021 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 21 mei 2018 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 mei 2018.

1.2. Op 30 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 20 januari 2020 werd deze beslissing bevestigd.

1.3. Zonder het land te hebben verlaten dient verzoeker op 23 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat een "verklaring volgend verzoek" werd opgesteld, werd het dossier

van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierbij: het CGVS).

1.4. Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing wordt op 29 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Azeri te zijn. U bent geboren in Teheran op (...)1999. Nadat u in 1396 werd gezocht door de Iraanse overheidsdiensten omdat u tijdens de heilige maand Muharram, meer bepaald drie dagen na Ashoura (hetgeen overeenkomt met begin oktober 2017 in de Gregoriaanse kalender) samen met drie vrienden in het openbaar alcohol had gedronken, besloot u Iran te verlaten. Uw vrienden waren immers gearresteerd en ook u kreeg een oproepingsbrief om u op 14 Mehr 1396 (= 6 oktober 2017) te verantwoorden voor de rechter. U was bovendien een half jaar eerder al eens opgepakt wegens het nuttigen van alcohol waarbij u werd vrijgelaten nadat u een beloftebrief had ondertekend. Uw oom verwittigde u dat er ditmaal soldaten naar u onderweg waren en u dook onder. Nadat de autoriteiten ook bij uw thuis een huiszoeking hadden gedaan en uw oom, die advocaat is, u liet weten dat uw vrienden zich in nesten gewerkt hadden en u tevens duidelijk maakte dat hij uw probleem niet kon oplossen, hebt u middels een smokkelaar Iran verlaten in de maand Dey van het Perzische jaar 1396 (= december 2017). Na omzwervingen via Turkije, Bulgarije, Roemenië en Duitsland kwam u in België terecht waar u op 24 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In België kwam u in contact met het Christendom en ging u enkele malen naar de Iraanse kerk in Brussel. Ter staving van uw initieel verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw shenasnameh, een kopie van de convocatie die u verzocht om u op 14-7-1396 aan te melden bij de veiligheidsdiensten, een kopie van een document betreffende de uitvoering van uw dienstplicht, printscreens van uw facebookpagina en een brief van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel, d.d. 24 juni 2019 voor. Op 30 september 2019 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u er niet in geslaagd was de gebeurtenissen die de aanleiding gaven voor uw vertrek uit Iran aannemelijk te maken. Voor wat betreft uw interesse in het Christendom werd besloten dat u geenszins een overtuigd Christen was noch dat er redenen waren om aan te nemen dat u zich bij terugkeer naar Iran zo zou gedragen. Bovendien waren er geen aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van uw voorgehouden interesse in de religie. U diende tegen deze beslissing van het CGVS een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 20 januari 2020 werd de beslissing van het CGVS door de RvV integraal bevestigd in arrest 231446. U diende geen cassatieberoep in.

Op 23 maart 2021 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vraagt opnieuw internationale bescherming aan omdat u nieuwe documenten hebt die u de vorige keer niet kon voorleggen. Ter staving van uw volgend verzoek legt u een kopie van het vonnis van rechtbank 69 in de Provincie Teheran d.d. 14/10/1399 (= 03/01/2021) voor. Verder legt u tevens een brief van uw advocaat neer waarin deze ten eerste stelt dat u het voordeel van de twijfel dient te krijgen omwille van uw medische problemen, dat u ten tweede een begin van bewijs voorlegt betreffende de gerechtelijke procedure in Iran en wijst hij ten derde op landeninformatie betreffende (de bestraffing van) alcoholgebruik in Iran alsook betreffende de monitoring door de autoriteiten van landgenoten in het buitenland. Tot slot maakt u ook medische documenten, meer bepaald uw dossier bij samusocial en enkele documenten van het universitaire ziekenhuis in Brussel inzake voorgeschreven medicatie, over.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Meer bepaald geeft u aan dat u mentale problemen en psychologische problemen heeft (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 01/04/2021, punt 1; verklaring volgend verzoek d.d. 01/04/2021, punt 12). U noch uw advocaat in zijn schrijven laten echter

na te verduidelijken of en zo ja hoe deze problemen uw vermogen om uw nieuwe elementen in het kader van uw huidige verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat de door u aangehaalde mentale problematiek ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw asielmotieven toe te lichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw alcoholgebruik in 1396 waarbij u aangeeft opnieuw bescherming aan te vragen omdat u nieuwe documenten hebt die u de vorige keer niet kon voorleggen (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 1 april 2021, vraag 16). Het betreft meer bepaald een kopie van een vonnis in beroep van de rechtbank in Teheran d.d. 14/10/1399 (3 januari 2021). In dit verband moet worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtrelaas als zou u vervolging vrezen omdat u alcohol consumeerde en dronken rondliep, noch dat u kon overtuigen een bekeerd Christen te zijn die zich bij terugkeer als dusdanig zou uiten. Op 20 januari 2020 werd deze beslissing integraal bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde verklaringen verwijst en louter bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen daarvan, wijzigt niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Inzake de kopie van het vonnis van de rechtbank van Teheran - waarvan u beweert dat het origineel zich in Iran bij uw moeder bevindt, en waarin zou staan vermeld dat uw beroep tegen het initiële vonnis werd bekeken en dat uw veroordeling voor het drinken van alcohol werd verminderd van 15 jaar naar 7 jaar - dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst bevreemdend is dat dat u het initiële vonnis waartegen uw ouders een beroep zouden hebben ingediend niet hebt voorgelegd noch aangehaald tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV naar aanleiding van de negatieve beslissing inzake uw eerste verzoek. Volgens het vonnis in beroep zou er namelijk een uitspraak zijn geweest op 02/06/1398 Iraanse kalender (24/08/2019), vlak na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek en ruim voor de start van uw beroepsprocedure. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Bovendien is het voorgelegde document een kopie van het vonnis waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en bijgevolg geen overtuigend begin van bewijs van uw beweerde vervolging in Iran. Nochtans werd u er in de initiële beslissing van het CGVS uitdrukkelijk op gewezen dat het belangrijk is om waar mogelijk originele stukken voor te leggen en stelt de raad in haar arrest eveneens vast dat u nagelaten hebt dit te doen (arrest RvV, punt 2.2.8.2), waardoor niet kan worden ingezien dat u wederom een kopie neerlegt. Te meer daar het origineel in het bezit is van uw moeder (verklaring volgend verzoek, vraag 18) en het vonnis reeds dateert van 3 januari 2021, dus ongeveer drie maanden vooraleer u uw tweede verzoek indiende en vier maanden vooraleer u uw interview bij de DVZ aflegde. Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals reeds door de RvV werd vastgesteld, niet het geval is.

Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten, meestal reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed worden er packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen.

Waar u bij monde van uw advocaat stelt dat het ruim gerechtvaardigd is dat u voordeel van de twijfel krijgt gezien uw mentale problemen alsook waar u tijdens uw beroepsprocedure opwierp dat u aan geheugen- en concentratieproblemen lijdt en de Raad hierover vaststelde dat u in het geheel naliel om aan de hand van medisch attesten aan te tonen dat u kampt met geheugen- en concentratieproblemen, dient opgemerkt te worden dat in de medische documenten die u in het kader van uw huidige verzoek voorlegt, niet zonder meer wordt aangegeven van welke aard uw mentale problemen in concreto zouden zijn, noch in welke mate uw cognitieve prestaties of geheugencapaciteiten gehinderd worden, noch op welke wijze de personen die de documenten opstelden tot deze conclusies kwamen. De voorgelegde medische documenten betreffen immers uw medisch dossier bij Samusocial, voorschriften voor medicatie opgesteld door dr. G. op 01/04/2019 en enkele foto's van zelf-toegebrachte verwondingen. In uw medisch dossier bij Samusocial blijkt echter dat u het merendeel van uw afspraken (voor psychologische begeleiding) gemist hebt en dat u uw psychologische begeleiding niet meer volgde. De foto's van de verwondingen bewijzen op zich niets voor wat betreft uw psychische problemen. Bovendien zijn de verwondingen niet geattesteerd. Er is op basis van de foto's zelfs niet uit te maken of u degene bent die afgebeeld staat. Op basis van voorgeschreven geneesmiddelen kan evenmin geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn geweest een geloofwaardig asielrelaas te geven. De door u neergelegde documenten zijn dan ook allerminst in staat een ander licht te werpen op de weigeringsbeoordeling van het CGVS en de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek.

De loutere verwijzing van uw advocaat naar uw bekering werpt evenmin een nieuw licht op de eerder gedane vaststelling van de RvV in het kader van uw eerste verzoek.

Waar u via uw advocaat enerzijds landeninformatie en krantenartikelen aanbrengt waarmee wordt aangetoond dat er in Iran zware straffen op alcoholgebruik staan maar dat er ondanks de zware straffen er toch veelvuldig clandestien alcohol wordt verbruikt, waardoor hij tot de conclusie komt dat uw gedrag hiermee verklaard kan worden, dient eerst en vooral gewezen te worden op het besluit van de Raad dat uw handelen dienaangaande geenszins geloofwaardig was. Bovendien beschrijft het toegevoegde rapport van Human Rights Watch een algemene situatie die geen bewijskracht heeft betreffende uw persoonlijke ongeloofwaardige asielmotieven.

Wat betreft de voorgelegde landeninformatie betreffende de monitoring van sociale media zijnde het Nederlandse ambtsbericht uit 2013 waaruit blijkt dat de Iraanse diaspora nauwlettend in de gaten gehouden wordt en daarbij volgens het ambtsbericht niet kan worden uitgesloten dat er eventueel ook speciale aandacht is voor verzoekers waarbij ook het uiten van kritiek op de overheid in Iran strafbaar is, en waaruit u concludeert dat u hierdoor voor wat betreft uw voorgehouden christelijke activiteiten onder de aandacht bent van de Iraanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat uit recentere informatie d.d. 2019 en 2020 waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat ten onrechte werd vastgesteld dat er in zijn hoofde geen procedurele noden zijn: verzoeker kampt met mentale problemen en heeft zichzelf meerdere keren verminkt. Hij wijst erop dat hij al meer dan een jaar dakloos is en dat hij getraumatiseerd is. Tijdens zijn verblijf in het asielcentrum kreeg hij regelmatig behandeling door een psycholoog, maar dit is gestopt vanaf het moment dat hij buitengezet werd uit het centrum.

Verzoeker heeft in het kader van zijn volgend verzoek bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn raadsman in beroep is gegaan tegen het vonnis van de rechtbank in Iran. Het wordt verzoeker kwalijk genomen dat hij een kopie van dit document heeft neergelegd in plaats van het origineel. Verzoeker wijst erop dat mocht hij het origineel hebben voorgelegd, verwerende partij had gezegd dat documenten in Iran slechts een relatieve waarde hebben en bij een kopie wordt hem kwalijk genomen dat hij geen origineel neergelegd heeft. Het origineel document ligt bij zijn moeder en verzoeker zal het initiële vonnis en de originele stukken in de loop van de procedure neerleggen. Waar de verwerende partij stelt dat deze documenten op sociale media te koop staan, wijst verzoeker erop dat mocht hij zich aan dergelijke praktijken schuldig gemaakt hebben, hij al documenten had voorgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag. Volgens verzoeker zoekt de verwerende partij enkel woorden om de beslissing te motiveren. Waar de verwerende partij hem verwijt dat hij geen concrete stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij mentale problemen heeft, meent verzoeker dat hij wel degelijk meerdere medische stukken heeft voorgelegd namelijk foto's van zijn verminkte lichaam. Verzoeker meent dat in zijn geval het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is.

Ten slotte verwijst verzoeker naar enkele rapporten waarmee volgens hem geen rekening werd gehouden: “*Annual report on political rights and civil liberties in 2020, Freedom in the World 2021 – Iran*” van Freedom House van 3 maart 2021, een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 22 februari 2021 en een rapport van Human Rights Watch van 13 januari 2021. Verzoeker verwijst ook naar een persartikel over alcoholgebruik in Iran en naar het Ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland van 24 december 2013 waarin te lezen staat dat oppositionele Iraniërs in het buitenland nauwlettend in de gaten worden gehouden en bij terugkeer het risico lopen om vervolgd te worden. Verzoeker wijst erop dat hij stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij naar de kerk ging in Brussel.

In hoofddorde vraagt verzoeker hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Verzoeker diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 24 mei 2018. Op 30 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad nr. 231 446 van 20 januari 2020 werd deze beslissing bevestigd. Zonder het land te hebben verlaten diende verzoeker op 23 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

De motieven van deze beslissing luiden samengevat als volgt:

(i) in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;

(ii) verzoeker steunt zijn huidig verzoek op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn alcoholgebruik in 1396; hij heeft nieuwe documenten die hij de vorige keer niet kon voorleggen, namelijk een kopie van een vonnis in beroep van de rechtbank in Teheran van 14 oktober 1399 (3 januari 2021); in het kader van zijn eerste verzoek werd geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas gesteund op zijn vrees voor vervolging wegens alcoholgebruik en zijn bekering tot het christendom die hij bij een terugkeer zou uiten; deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad, verzoeker diende geen cassatieberoep in, bijgevolg resten er hem geen beroepsmogelijkheden meer; in voorliggend geval zijn geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig;

(iii) verzoeker verwijst opnieuw naar dezelfde verklaringen en legt bijkomende verklaringen af die in het verlengde daarvan liggen, dit wijzigt niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RVV en doet geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

(iv) inzake de kopie van het vonnis van de rechtbank van Teheran in beroep wordt opgemerkt dat het vreemd is dat verzoeker het initiële vonnis van 2 juni 1398 (24 augustus 2019) niet heeft voorgelegd noch aangehaald tijdens zijn beroepsprocedure voor de RVV; 24 augustus 2019 is vlak na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en ruim voor de beroepsprocedure bij de RVV, hij had spontaan dit stuk dat zijn asielrelaas zou kunnen staven, moeten voorleggen; bovendien is dit vonnis een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, verzoeker werd gewezen op het belang van originelen en legt nu opnieuw een kopie voor terwijl het origineel in het bezit zou zijn van zijn moeder en dit vonnis in beroep dateert van 3 januari 2021, dus drie maanden voor verzoeker een tweede verzoek indiende en vier maanden voor zijn interview bij DVZ; het document wordt niet ondersteund door plausibele en geloofwaardige verklaringen en uit informatie blijkt dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten;

(v) waar verzoeker het voordeel van de twijfel vraagt en wijst op zijn mentale problemen, zijn geheugen- en concentratieproblemen, wordt opgemerkt dat in de medische documenten die verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek voorlegt, niet zonder meer wordt aangegeven van welke aard zijn mentale problemen *in concreto* zouden zijn, noch in welke mate zijn cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd zouden worden, noch op welke wijze de personen die deze documenten opstelden tot deze conclusie kwamen; de documenten zijn allerminst in staat een ander licht te werpen op de weigeringsbeoordeling naar aanleiding van zijn eerste verzoek;

(vi) de loutere verwijzing van verzoekers advocaat naar verzoekers bekering, werpt evenmin een nieuw licht op de eerder gedane vaststelling van de Raad in het kader van zijn eerste verzoek;

(vii) inzake de landeninformatie en krantenartikelen die verzoekers advocaat voorlegt waarmee wordt aangetoond dat er in Iran zware straffen staan op alcoholgebruik maar dat er toch veelvuldig clandestien alcohol wordt gebruikt, wordt opgemerkt dat de Raad oordeelde dat verzoekers handelen dienaangaande geenszins geloofwaardig was, bovendien betreft het rapport van Human Rights Watch een algemene situatie die geen bewijskracht heeft betreffende verzoekers persoonlijke ongeloofwaardige asielmotieven;

(viii) inzake de voorgelegde landeninformatie betreffende de monitoring van sociale media (Nederlands ambtsbericht 2013) wordt opgemerkt dat uit meer recente informatie van 2019 en 2020 blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers en evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, vooral personen met een verhoogd risicoprofiel lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, bij zijn eerste verzoek heeft verzoeker geen verhoogd risicoprofiel aannemelijk gemaakt;

(ix) verzoeker brengt geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal niet van oordeel dat aan verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Meer bepaald geeft u aan dat u mentale problemen en psychologische problemen heeft (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ d.d. 01/04/2021, punt 1; verklaring volgend verzoek d.d. 01/04/2021, punt 12). U noch uw advocaat in zijn schrijven laten echter na te verduidelijken of en zo ja hoe deze problemen uw vermogen om uw nieuwe elementen in het kader van uw huidige verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat de door u aangehaalde mentale problematiek ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw asielmotieven toe te lichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij met mentale problemen kampt en zichzelf meerdere keren verminkt heeft, dat hij dakloos is en getraumatiseerd en tijdens zijn verblijf in het asielcentrum regelmatig behandeling kreeg door de psycholoog, maar dat dit gestopt is zodra hij werd buitengezet uit het centrum. Door echter louter opnieuw te verwijzen naar zijn eerder meegedeelde mentale en psychologische problemen doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing

dat niet wordt verduidelijkt of en hoe deze problemen verzoekers vermogen om nieuwe elementen uiteen te zetten, zou beïnvloeden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de documenten die verzoeker voorlegt inderdaad blijkt, zoals elders in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, dat verzoeker het merendeel van zijn afspraken voor psychologische begeleiding gemist heeft en dat in maart 2020 werd vastgesteld dat hij zijn psychologische begeleiding niet meer volgde. Uit deze documenten blijkt ook dat verzoeker op 23 maart 2020 het centrum verliet (het arrest van de Raad inzake zijn eerste verzoek dateert van 20 januari 2020) en dat hij reeds daarvoor dikwijls in Antwerpen verbleef.

Volledigheidshalve merkt de Raad ook nog op dat uit de medische stukken die verzoeker heeft voorgelegd (zijn medisch dossier van Samusocial zonder medische of psychologische attesten, attesten van de dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis in Brussel waaruit blijkt dat verzoeker een volgende afspraak heeft op 3 juni 2019 en op 1 april 2019 medicatie voorgeschreven kreeg) niet kan blijken dat verzoekers eventuele psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Nergens wordt uitspraak gedaan over de mogelijke invloed van eventuele mentale problemen op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze eventuele problemen van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van de procedure van internationale bescherming. Aldus wordt in het voorgelegde medisch dossier van Samusocial en in het attest van de dienst psychiatrie waaruit blijkt dat verzoeker een afspraak heeft op 3 juni 2019 en medicatie voorgeschreven kreeg, niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de eventuele mentale problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.8. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming, blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven en stelt dat hij nieuwe documenten heeft die hij de vorige keer niet kon voorleggen.

Ter staving van zijn huidig volgend verzoek van 23 maart 2021 legt verzoeker volgende documenten voor:

- een kopie van een vonnis van de rechtbank van de provincie Teheran van 14 maart 1399 waarin volgens hem in beroep wordt geoordeeld dat zijn gevangenisstraf wordt verminderd van 15 jaar naar 7 jaar en dat hij werd veroordeeld voor het drinken van alcohol;
- een brief van zijn advocaat van 29 maart 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet krijgen omwille van zijn medische problemen, waarin erop wordt gewezen dat verzoeker een begin van bewijs voorlegt inzake de gerechtelijke procedure in Iran en waarin wordt verwezen naar landeninformatie betreffende alcoholgebruik in Iran en betreffende de monitoring door de Iraanse autoriteiten van landgenoten in het buitenland;
- documenten van de Clinique Universitaire Bruxelles, dienst psychiatrie, van 1 april 2019 waarin vermeld wordt dat verzoeker een volgende afspraak heeft op 3 juni 2019 en waaruit blijkt dat hij medicatie voorgeschreven kreeg;
- het medisch dossier van verzoeker van Samusocial.

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.10. In zover verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw beweerdde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw alcoholgebruik in 1396 waarbij u aangeeft opnieuw bescherming aan te vragen omdat u nieuwe documenten hebt die u de vorige keer niet kon voorleggen (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 1 april 2021, vraag 16). Het betreft meer bepaald een kopie van een vonnis in beroep van de rechtbank in Teheran d.d. 14/10/1399 (3 januari 2021). In dit verband moet worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtrelaas als zou u vervolging vrezen omdat u alcohol consumeerde en dronken rondliep, noch dat u kon overtuigen een bekeerd Christen te zijn die zich bij terugkeer als dusdanig zou uiten. Op 20 januari 2020 werd deze beslissing integraal bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek opnieuw naar dezelfde verklaringen verwijst en louter bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen daarvan, wijzigt niets aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de RvV en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.”

De Raad merkt op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek duidelijk werd geoordeeld en gemotiveerd dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas, deze weigeringsbeslissing en de erin aangehaalde motieven werden vervolgens bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 231 446 van 20 januari 2020 waardoor dit aldus kracht van gewijsde geniet. Door louter te verwijzen naar zijn eerder aangehaalde motieven, plaatst verzoeker de eerdere appreciatie niet in een ander licht.

2.3.11. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij een bewijs heeft voorgelegd om zijn relaas te staven, namelijk een kopie van een vonnis in beroep van de rechtbank van Teheran van 14 oktober 1399 (3 januari 2021). In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Inzake de kopie van het vonnis van de rechtbank van Teheran - waarvan u beweert dat het origineel zich in Iran bij uw moeder bevindt, en waarin zou staan vermeld dat uw beroep tegen het initiële vonnis werd bekeken en dat uw veroordeling voor het drinken van alcohol werd verminderd van 15 jaar naar 7 jaar - dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst bevreemdend is dat dat u het initiële vonnis waartegen uw ouders een beroep zouden hebben ingediend niet hebt voorgelegd noch aangehaald tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV naar aanleiding van de negatieve beslissing inzake uw eerste verzoek. Volgens het vonnis in beroep zou er namelijk een uitspraak zijn geweest op 02/06/1398 Iraanse kalender (24/08/2019), vlak na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek en ruim voor de start van uw beroepsprocedure. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Bovendien is het voorgelegde document een kopie van het vonnis waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en bijgevolg geen overtuigend begin van bewijs van uw beweerde vervolging in Iran. Nochtans werd u er in de initiële beslissing van het CGVS uitdrukkelijk op gewezen dat het belangrijk is om waar mogelijk originele stukken voor te leggen en stelt de raad in haar arrest eveneens vast dat u nagelaten hebt dit te doen (arrest RvV, punt 2.2.8.2), waardoor niet kan worden ingezien dat u wederom een kopie neerlegt. Te meer daar het origineel in het bezit is van uw moeder (verklaring volgend verzoek, vraag 18) en het vonnis reeds dateert van 3 januari 2021, dus ongeveer drie maanden vooraleer u uw tweede verzoek indiende en vier maanden vooraleer u uw interview bij de DVZ aflegde. Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals reeds door de RvV werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten, meestal reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed worden er packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen.”

De Raad bevestigt dat het opmerkelijk is dat verzoeker, die nu een kopie voorlegt van een vonnis in beroep van 14 oktober 1399 (3 januari 2021) waarin vermeld wordt dat er een eerste vonnis was op 2 juni 1398 (24 augustus 2019), in de loop van de procedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen melding heeft gemaakt van dit eerste vonnis, laat staan dit heeft voorgelegd. Nochtans dateert de beslissing van de commissaris-generaal van 30 september 2019 en het arrest van de Raad hieromtrent van 20 januari 2020. Het is zeer opmerkelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van dit vonnis, terwijl hij nog steeds in contact staat met zijn ouders.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan en bijgevolg geen overtuigend begin van bewijs kan vormen voor verzoekers beweerde vervolging in Iran. Verzoeker verklaarde nochtans dat zijn moeder in het bezit is van het origineel (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Bovendien wordt dit document niet gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is en wat reeds werd vastgesteld in het arrest van de Raad nr. 231 446 van 20 januari 2020. Verzoekers kritiek in het verzoekschrift dat de verwerende partij zelden een document aanvaardt, of het nu een kopie is of een origineel, doet geen afbreuk aan de gemotiveerde reden waarom deze kopie *in casu* niet aanvaard kan worden als bewijs. In de bestreden beslissing wordt trouwens omstandig uitgelegd, met verwijzing naar informatie die aanwezig is in het administratief dossier (adm. dossier, stuk 6, map landeninformatie, stuk 3, "COI Focus Iran: Corruptie en documentenfraude" van 13 januari 2020 (update)) dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten en dat op sociale media verschillende berichten te vinden zijn van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Verzoekers kritiek in het verzoekschrift dat, mocht hij zich inlaten met dergelijke praktijken, hij dit wel al vroeger had gedaan, is niet van aard om afbreuk te doen aan deze informatie.

2.3.12. Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij geen stukken heeft neergelegd waaruit zijn mentale toestand blijkt, die volgens hem meebrengt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd. Verzoeker heeft enkel zijn medisch dossier van Samusocial, met laatste info die dateert van maart 2020, voorgelegd en documenten van de dienst psychiatrie van de Clinique Universitaire Bruxelles van 1 april 2019 waaruit blijkt dat hij een afspraak heeft op 3 juni 2019 en medicatie voorgeschreven kreeg. De documenten van Samusocial vermelden geen inhoudelijke zaken maar enkel afspraken die gemaakt werden voor verzoeker bij de tandarts en een psycholoog, waarvan hij een groot deel gemist heeft en waarover in maart 2020 gesteld wordt dat hij zijn psychologische behandeling niet meer volgt. De documenten van de Clinique Universitaire Bruxelles van 1 april 2019 vermelden enkel dat verzoeker een afspraak heeft op 3 juni 2019, voorgeschreven medicatie en geen diagnose. De foto's tonen verwondingen die niet geattesteerd zijn en er kan niet worden uitgemaakt welke persoon voorkomt op deze foto's. De commissaris-generaal stelt bijgevolg volkomen terecht:

"Waar u bij monde van uw advocaat stelt dat het ruim gerechtvaardigd is dat u voordeel van de twijfel krijgt gezien uw mentale problemen alsook waar u tijdens uw beroepsprocedure opwierp dat u aan geheugen- en concentratieproblemen lijdt en de Raad hierover vaststelde dat u in het geheel naliel om aan de hand van medisch attesten aan te tonen dat u kampt met geheugen- en concentratieproblemen, dient opgemerkt te worden dat in de medische documenten die u in het kader van uw huidige verzoek voorlegt, niet zonder meer wordt aangegeven van welke aard uw mentale problemen in concreto zouden zijn, noch in welke mate uw cognitieve prestaties of geheugencapaciteiten gehinderd worden, noch op welke wijze de personen die de documenten opstelden tot deze conclusies kwamen. De voorgelegde medische documenten betreffen immers uw medisch dossier bij Samusocial, voorschriften voor medicatie opgesteld door dr. G. op 01/04/2019 en enkele foto's van zelf-toegebrachte verwondingen. In uw medisch dossier bij Samusocial blijkt echter dat u het merendeel van uw afspraken (voor psychologische begeleiding) gemist hebt en dat u uw psychologische begeleiding niet meer volgde. De foto's van de verwondingen bewijzen op zich niets voor wat betreft uw psychische problemen. Bovendien zijn de verwondingen niet geattesteerd. Er is op basis van de foto's zelfs niet uit te maken of u degene bent die afgebeeld staat. Op basis van voorgeschreven geneesmiddelen kan evenmin geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn geweest een geloofwaardig asielrelaas te geven. De door u neergelegde documenten zijn dan ook allerm minst in staat een ander licht te werpen op de weigeringsbeoordeling van het CGVS en de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek."

Verzoekers kritiek dat hij wel meerdere medische stukken heeft voorgelegd waaruit zijn mentale toestand blijkt, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

2.3.13. Verzoeker gaat in het geheel niet in op het motief "De loutere verwijzing van uw advocaat naar uw bekering werpt evenmin een nieuw licht op de eerder gedane vaststelling van de RvV in het kader van uw eerste verzoek", zodat dit standhoudt.

2.3.14. Inzake de landeninformatie die verzoeker had voorgelegd middels een brief van zijn advocaat, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Waar u via uw advocaat enerzijds landeninformatie en krantenartikelen aanbrengt waarmee wordt aangetoond dat er in Iran zware straffen op alcoholgebruik staan maar dat er ondanks de zware straffen er toch veelvuldig clandestien alcohol wordt verbruikt, waardoor hij tot de conclusie komt dat uw gedrag hiermee verklaard kan worden, dient eerst en vooral gewezen te worden op het besluit van de Raad dat

uw handelen dienaangaande geenszins geloofwaardig was. Bovendien beschrijft het toegevoegde rapport van Human Rights Watch een algemene situatie die geen bewijskracht heeft betreffende uw persoonlijke ongeloofwaardige asielmotieven.

Wat betreft de voorgelegde landeninformatie betreffende de monitoring van sociale media zijnde het Nederlandse ambtsbericht uit 2013 waaruit blijkt dat de Iraanse diaspora nauwlettend in de gaten gehouden wordt en daarbij volgens het ambtsbericht niet kan worden uitgesloten dat er eventueel ook speciale aandacht is voor verzoekers waarbij ook het uiten van kritiek op de overheid in Iran strafbaar is, en waaruit u concludeert dat u hierdoor voor wat betreft uw voorgehouden christelijke activiteiten onder de aandacht bent van de Iraanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat uit recentere informatie d.d. 2019 en 2020 waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

In huidig verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe louter opnieuw te verwijzen naar deze informatie zonder in te gaan op de motieven hierover in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot de loutere beweringen dat “verweerster nagelaten heeft om met deze rapporten rekening te houden” en dat “De activiteiten van de Iraniërs (...) in diaspora opgevolgd (worden) door het regime”. Deze beweringen doen echter geen afbreuk aan de uitgebreide motieven hieromtrent.

2.3.15. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven en bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.18. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.19. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET